

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Губка Ігоря Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами

м. К и ї в
30 серпня 2018 року
№ 237-1(I)/2018

Справа № 3-290/2018(4016/18)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гультая Михайла Мирославовича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича,
Колісника Віктора Павловича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Губка Ігоря Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40), частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“

від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Колісника В.П. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Губко І.І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статті 1, частині другій статті 3, статті 6, частинам першій, другій статті 8, частині другій статті 19, статті 21, частинам другій, третій статті 22, частині першій статті 24, статті 46, частині першій статті 64, пункту 14 частини першої статті 92, частині другій статті 131¹ Конституції України (конституційність) абзаци шостий, сьомий пункту 3, абзаци шостий, сьомий підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76), частину двадцятую статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697).

Згідно з абзацами шостим, сьомим пункту 3 розділу I Закону № 76 частину вісімнадцяту статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами (далі – Закон № 1789) викладено в такій редакції: „Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“. Після набрання чинності Законом № 1697 відповідно до підпункту 1 пункту 3 його розділу XII „Прикінцеві положення“ частина вісімнадцята статті 50¹ Закону № 1789 втратила чинність.

Згідно з частиною двадцятою статті 86 Закону № 1697 у редакції після внесення до неї змін абзацами шостим, сьомим підпункту 2 пункту 42

розділу I Закону № 76 умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України.

З аналізу змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Губко І.І. з 1 травня 2005 року перебуває на обліку в Управлінні Пенсійного фонду України в місті Вінниці та отримує пенсію за вислугу років, призначену відповідно до статті 50¹ Закону № 1789.

Управління Пенсійного фонду України в місті Вінниці листом від 29 лютого 2016 року відмовило Губку І.І. у здійсненні перерахунку призначеної йому пенсії у зв'язку з підвищенням розміру заробітної плати працівникам органів прокуратури.

У березні 2016 року Губко І.І. звернувся до Вінницького міського суду Вінницької області з адміністративним позовом до Управління Пенсійного фонду України в місті Вінниці з проханням визнати дії цього управління щодо відмови у перерахунку призначеної йому пенсії та обмеження її розміру протиправними, а також зобов'язати зазначений орган Пенсійного фонду України здійснити перерахунок та виплату йому пенсії відповідно до статті 50¹ Закону № 1789 у редакції, чинній на момент призначення пенсії.

Вінницький міський суд Вінницької області постановою від 21 липня 2016 року позов Губка І.І. задовольнив.

Вінницький апеляційний адміністративний суд постановою від 9 березня 2017 року постанову Вінницького міського суду Вінницької області від 21 липня 2016 року скасував.

Верховний Суд постановою від 17 квітня 2018 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Губка І.І., постанову Вінницького апеляційного адміністративного суду від 9 березня 2017 року залишив без змін, указавши, що Кабінет Міністрів України не визначив умов та порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури, тому пенсії, призначені відповідно до статті 50¹ Закону № 1789, не підлягають перерахунку у зв'язку

з підвищенням розміру заробітної плати працюючим працівникам прокуратури.

На думку автора клопотання, абзацами шостим, сьомим пункту 3, абзацами шостим, сьомим підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76, частиною двадцятою статті 86 Закону № 1697 його позбавлено права на „осучаснення (перерахунок) пенсії“, порушено конституційні приписи щодо недопущення звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод, заборони обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої).

Конституційна скарга Губка І.І. надійшла до Конституційного Суду України 6 серпня 2018 року (вх. № 18/4016) та є повторним зверненням щодо перевірки тих самих положень законів України на відповідність Конституції України. Перша конституційна скарга аналогічного змісту, підписана Губком І.І. 16 липня 2018 року, надійшла до Конституційного Суду України 19 липня 2018 року (вх. № 18/3702), проте керівник Секретаріату Конституційного Суду України повернув її на підставі частини третьої статті 57 Закону України „Про Конституційний Суд України“ як таку, що за формою не відповідає вимогам цього закону.

Згідно з абзацом другим частини третьої статті 57 Закону України „Про Конституційний Суд України“ повернення конституційної скарги не

перешкоджає повторному зверненню до Конституційного Суду України з дотриманням вимог цього закону.

Повторно Губко І.І. звернувся до Конституційного Суду України з конституційною скаргою після закінчення строку, встановленого Законом України „Про Конституційний Суд України“.

Підставою для прийняття конституційної скарги Губка І.І. не може бути долучене до неї клопотання про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги, оскільки право висловити таке клопотання за Законом України „Про Конституційний Суд України“ суб'єкт права на конституційну скаргу має лише у випадку, якщо пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення (частина третя статті 77). На момент першого звернення до Конституційного Суду України Губко І.І. мав повний текст остаточного судового рішення у його справі, про що свідчить долучення до конституційної скарги копії цього рішення. Однак ця копія не була засвідчена в установленому порядку судом, що його ухвалив.

Таким чином, конституційна скарга в цій частині суперечить вимогам пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

2.2. Відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

На думку Губка І.І., у результаті запровадження нових юридичних норм щодо перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури його

позбавлено права на „осучаснення (перерахунок) пенсії“ у зв’язку з підвищенням розміру заробітної плати працюючим працівникам прокуратури.

Згідно з юридичною позицією Конституційного Суду України, викладеною у Рішенні від 26 грудня 2011 року № 20-рп/2011, зміна механізму нарахування певних видів соціальних виплат та допомоги є конституційно допустимою до тих меж, за якими ставиться під сумнів сама сутність змісту права на соціальний захист (абзац одинадцятий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини). У Рішенні від 2 березня 1999 року № 2-рп/99 Конституційний Суд України вказав, що здійснення в цілому політики соціального захисту не належить до виключних повноважень Верховної Ради України (друге речення абзацу вісімнадцятого пункту 2 мотивувальної частини). Відповідно до Конституції України Кабінет Міністрів України вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина та забезпечує проведення політики, зокрема, у сфері соціального захисту (пункти 2, 3 статті 116).

Підставою для визнання неконституційними положень Закону № 76, Закону № 1697, конституційність яких оспорує Губко І.І., не може бути ні втрата чинності окремими положеннями Закону № 1789, які регулювали питання пенсійного забезпечення працівників прокуратури, ні запровадження нових юридичних норм щодо перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури, ні те, що Кабінет Міністрів України не визначив умов і порядку такого перерахунку.

З аналізу конституційної скарги випливає, що Губко І.І. не обґрунтував своїх тверджень щодо неконституційності абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу І Закону № 76, частини двадцятої статті 86 Закону № 1697, обмежившись цитуванням окремих приписів Конституції України, положень законів України (у тому числі тих, що втратили чинність), а також посиланням на юридичні позиції Конституційного Суду України.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Губка Ігоря Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**